

Еліс

То прокидаючись, то провалюючись у забуття, Еліс могла досягнути лише яскраво-білі вогні над головою, ядучий запах диму і пекучий жар, що пронизував усе її тіло.

Над нею пролунав незнайомий голос:

— Милій Боже, їй дивом пощастило вижити.

Вона хотіла спробувати зрозуміти, де перебуває. Зрозуміти, кому належать ці голоси, і, що важливіше, про кого ці люди говорять. Але несила було навіть дихати, а думати й поготів. А ще ті вогні засліплювали.

— Почастило? Гадаєш, вона вважатиме, що їй пощастило, коли вперше подивиться в дзеркало? Бідолашна дівчинка, так сильно обгоріла.

Вона намагалася залишатися при тямі, боролася зі сном, який її затягував. І саме коли вирішила здатися й дозволити прохолодній безпечній темряві заволодіти собою, почала складати деталі до купи.

«Бідолашна дівчинка».

Запах. Дим.

Це їй пощастило вижити. Це вона пережила пожежу.

Альфрі

— А ось і він! Альфі Мак, той самий щасливець, сучий син!

Не було потреби відсувати завіску, щоб зрозуміти, хто прийшов його відвідати, — він ніколи не забуде цього голосу, навіть якщо захоче.

— Та не такий вже й щасливець — з відчиркритою ногою. Але ж смуга буває чорна, а буває біла, скажи?

— Тут не посперечаєшся, — стенив плечима Метті. — Як ти, друже? Між іншим, сьогодні надовго лишитися не можу — забираю дружину і йду на обід до її батьків.

Це звична річ: перш ніж сісти, усі вигадують відмовки, щоб піти. Альфі був вдячний Метті за те, що той принаймні поцікавився, як він.

— Та без проблем. У мене теж сьогодні купа справ.
— Реально?

Альфрі зрозумів, що той слухає не уважно.

— О, та тут не знудишся. Основне завдання — спробувати вгадати, скільки разів містер Пітерсон сьогодні вранці встане в туалет. Зазвичай це число в межах семи, але якщо він ковтне того апельсинового соку, то сягає й до десяти.

Пролунав невдоволений голос:

— Коли тобі буде дев'яносто два і твій сечовий міхур буде такий тугий, як дупа дохлої качки, то й ти постійно сцятимеш.

— Та все гаразд, містере Пі, жодного осуду. Але чи впевнені ви, що в іншому житті не були письменником? Ваш словниковий запас надзвичайно вишуканий.

Навпроти літній чоловік на ліжку номер чотирнадцять усміхнувся, а тоді дуже повільно показав Альфі середнього пальця і знову взявся читати газету.

— Але справді, друже, як ти тут? Як фізіотерапія? Знаєш, коли тебе выпишуть? — широко розплющені очі Метті були сповнені надії.

Усі запитували про те саме однаково стурбовано. Це було дивно. Альфі нібито й знав, що всі просто хотіли, щоб він залишив палату й повернувся додому, але водночас відчував невеличке побоювання близьких. Можливо, вони тривожилися, чи впораються з Альфі після лікарні. А поки вони мали на одну проблему менше завдяки надійним рукам медиків шпиталю Святого Франциска.

— Жодного уявлення, якщо чесно. Інфекцію вже начебто знищили. Фізіотерапія йде добре, і скоро робитимуть заміри для індивідуального протезування. А мені просто треба нарощувати сили. Прогрес незначний, але, як кажуть медсестри... кожен крок наближає до завершення!

— Це просто *найгірша* мотиваційна фраза. Звучить, наче ти крокуєш до своєї клятої смерті.

— Метью, друже мій, ну хіба це не стосується нас усіх? — Альфі потягнувся і поплескав його по руці.

— Ой, та облиш. Ти, пройдисвіт, досі жартуєш по-чорному, навіть з однією ногою! — Метті ляснув його по долоні.

Саме в цей час більшість людей зазвичай відчувають потребу йти: вони перевірили, як ти, видали кілька жартів, запитали про те, про що вважали за потрібне запитати. Зазвичай люди недовго витримують біля хворих і вразливих.

— Що ж, друже, мушу бігти. Мел і діти передають вітання. Кажі, якщо чогось потребуватимеш. Побачимось у цьому самому місці в цей самий час наступного тижня?

— Не хвилюйся, я буду тут! Бережи себе і поцілуй від мене малих.

— Звісно. Люблю тебе, друже.

— Ага, і я тебе, Метті.

Альфі досі мусив звикати до зізнань у любові. Вони з'явилися після того, як Метті вирішив, що назавжди втратив найліпшого друга. Першого разу Альфі міг заприсягтися, що недочув.

— Що ти сказав?

— Та нічого, — Метті ніяково засовався, втупившись у підлогу. — Я просто... — він швидко підвів очі, щоб зустрітися поглядом з Альфі. — Та просто сказав, що люблю тебе, ось і все.

Альфі вибухнув сміхом.

— Я тебе благаю, друже! Не сміши людей. Ти не мусиш усього того казати, — але Метті не сміявся. Коли вже на те, то вигляд він мав ще більш ніяковий: опущена голова, руки стиснуті в кулаки.

— Послухай, це не смішно, окей? — він із болем вичавлював слова крізь зціплені зуби. — Коли я думав, що втратив тебе, зрозумів: ні разу тобі цього не казав. За всі п'ятнадцять років нашої дружби. Тож пообіцяв собі: якщо ти виживеш, я це скажу. На щастя, ми тут, тож звикай, гаразд?

Альфі вистачило сили тільки на те, щоб не заплакати.

— І я тебе люблю, друже.

Відтоді ці слова стали крапкою в кожному їхньому прощанні. Звісно, це було дуже недбало, по-чоловічому грубо, однак Альфі розумів, як для них це важливо.

Альфі був пацієнтом шпиталю Святого Франциска вже майже шість тижнів. Відколи він три роки тому переїхав у Гекні*, регулярно споглядав цю лікарню. Похмура споруда з гальковою штукатуркою** нависала над сучасно облаштованими вулицями — немов нагадування про тяжкі часи цього району, про які не варто забувати.

— Господи-Боже, якщо я коли-небудь опинюся в цьому місці, мамо, пообіцяй, що переведеш мене деінде, — жартував він щоразу, коли вони з мамою під час її чергового приїзду проминали цю будівлю.

— Ой, та не мели дурниць. Я про це місце чула тільки хороше.

* Район Лондона. — Тут і далі: прим. пер., якщо не зазначено інше.
** Roughcast або pebbledash — це груба штукатурка, яка використовується на зовнішніх стінах і складається з вапна, а іноді цементу, змішаного з піском, дрібним гравієм і часто галькою або мушлями.

— Справді? Ти кажеш, що чула хороше про місце, яке більше схоже на багатопверховий паркувальний майданчик, ніж на лікарню?

— Припини! Якщо опинишся на межі життя і смерті, то, повір, ще благодатимеш, щоб там тебе прийняли, — вона самовдоволено всміхнулася. — Пригадай, чого я завжди тебе вчила. Ніколи не оцінюй книжку за обкладинкою.

Але він оцінював. Аж до тієї миті, коли негарна будівля і люди в ній врятували його життя. Вже у приймальному передпокої стало зрозуміло: справи кепські. Лише побіжний погляд на травми свідчив про це. Але понад місяць у лікарні? Такого ніхто не міг передбачити.

Еліс

— Агов, любач... чуєш мене? — голос був тихий, сповнений надії та настороженості.

Однак передусім її вразив запах.

Відбілювач. Кров. Гнила плоть.

— Ти нічого не мусиш казати, Еліс. Дорогенька, просто кліпни чи поворуши пальчиками — ми лише хочемо побачити, що ти при тямі.

Щоб ця людина зі своєю нудотною добротою відчепилася, Еліс поворушила пальцями. Відчула щось дивне. Вона забула, як керувати своїм тілом? Скільки часу минуло відтоді, як вона силувала мозок працювати?

— Ось так, Еліс, дівчинко моя. Молодець, чудово впоралась!

Але навряд чи вона *чудово впоралась*. Здавалося, наче хтось розтягнув її шкіру і тягнув, тягнув, намагаючись втиснути її в нове тіло, яке загалом було якоїсь неправильної форми, а коли забракло матеріалу, припинив це. Вона почувалася недолугою, страждала від болю.

— З тобою стався прикрий випадок, Еліс, але тепер тобі вже ліпше. Я покличу лікаря, щоб він

Альфрі

— А ось і він! Альфі Мак, той самий щасливець, сучий син!

Не було потреби відсувати завіску, щоб зрозуміти, хто прийшов його відвідати, — він ніколи не забуде цього голосу, навіть якщо захоче.

— Та не такий вже й щасливець — з відчиркритою ногою. Але ж смуга буває чорна, а буває біла, скажи?

— Тут не посперечаєшся, — стенив плечима Метті. — Як ти, друже? Між іншим, сьогодні надовго лишитися не можу — забираю дружину і йду на обід до її батьків.

Це звична річ: перш ніж сісти, усі вигадують відмовки, щоб піти. Альфі був вдячний Метті за те, що той принаймні поцікавився, як він.

— Та без проблем. У мене теж сьогодні купа справ.
— Реально?

Альфрі зрозумів, що той слухає не уважно.

— О, та тут не знудишся. Основне завдання — спробувати вгадати, скільки разів містер Пітерсон сьогодні вранці встане в туалет. Зазвичай це число в межах семи, але якщо він ковтне того апельсинового соку, то сягає й до десяти.

Пролунав невдоволений голос:

— Коли тобі буде дев'яносто два і твій сечовий міхур буде такий тугий, як дупа дохлої качки, то й ти постійно сцятимеш.

— Та все гаразд, містере Пі, жодного осуду. Але чи впевнені ви, що в іншому житті не були письменником? Ваш словниковий запас надзвичайно вишуканий.

Навпроти літній чоловік на ліжку номер чотирнадцять усміхнувся, а тоді дуже повільно показав Альфі середнього пальця і знову взявся читати газету.

— Але справді, друже, як ти тут? Як фізіотерапія? Знаєш, коли тебе выпишуть? — широко розплющені очі Метті були сповнені надії.

Усі запитували про те саме однаково стурбовано. Це було дивно. Альфі нібито й знав, що всі просто хотіли, щоб він залишив палату й повернувся додому, але водночас відчував невеличке побоювання близьких. Можливо, вони тривожилися, чи впораються з Альфі після лікарні. А поки вони мали на одну проблему менше завдяки надійним рукам медиків шпиталю Святого Франциска.

— Жодного уявлення, якщо чесно. Інфекцію вже начебто знищили. Фізіотерапія йде добре, і скоро робитимуть заміри для індивідуального протезування. А мені просто треба нарощувати сили. Прогрес незначний, але, як кажуть медсестри... кожен крок наближає до завершення!

— Це просто *найгірша* мотиваційна фраза. Звучить, наче ти крокуєш до своєї клятої смерті.

— Метью, друже мій, ну хіба це не стосується нас усіх? — Альфі потягнувся і поплескав його по руці.

— Ой, та облиш. Ти, пройдисвіт, досі жартуєш по-чорному, навіть з однією ногою! — Метті ляснув його по долоні.

Саме в цей час більшість людей зазвичай відчують потребу йти: вони перевірили, як ти, видали кілька жартів, запитали про те, про що вважали за потрібне запитати. Зазвичай люди недовго витримують біля хворих і вразливих.

— Що ж, друже, мушу бігти. Мел і діти передають вітання. Кажі, якщо чогось потребуватимеш. Побачимось у цьому самому місці в цей самий час наступного тижня?

— Не хвилюйся, я буду тут! Бережи себе і поцілуй від мене малих.

— Звісно. Люблю тебе, друже.

— Ага, і я тебе, Метті.

Альфі досі мусив звикати до зізнань у любові. Вони з'явилися після того, як Метті вирішив, що назавжди втратив найліпшого друга. Першого разу Альфі міг заприсягтися, що недочув.

— Що ти сказав?

— Та нічого, — Метті ніяково засовався, втупившись у підлогу. — Я просто... — він швидко підвів очі, щоб зустрітися поглядом з Альфі. — Та просто сказав, що люблю тебе, ось і все.

Альфі вибухнув сміхом.

— Я тебе благаю, друже! Не сміши людей. Ти не мусиш усього того казати, — але Метті не сміявся. Коли вже на те, то вигляд він мав ще більш ніяковий: опущена голова, руки стиснуті в кулаки.

— Послухай, це не смішно, окей? — він із болем вичавлював слова крізь зціплені зуби. — Коли я думав, що втратив тебе, зрозумів: ні разу тобі цього не казав. За всі п'ятнадцять років нашої дружби. Тож пообіцяв собі: якщо ти виживеш, я це скажу. На щастя, ми тут, тож звикай, гаразд?

Альфі вистачило сили тільки на те, щоб не заплакати.

— І я тебе люблю, друже.

Відтоді ці слова стали крапкою в кожному їхньому прощанні. Звісно, це було дуже недбало, по-чоловічому грубо, однак Альфі розумів, як для них це важливо.

Альфі був пацієнтом шпиталю Святого Франциска вже майже шість тижнів. Відколи він три роки тому переїхав у Гекні*, регулярно споглядав цю лікарню. Похмура споруда з гальковою штукатуркою** нависала над сучасно облаштованими вулицями — немов нагадування про тяжкі часи цього району, про які не варто забувати.

— Господи-Боже, якщо я коли-небудь опинюся в цьому місці, мамо, пообіцяй, що переведеш мене деінде, — жартував він щоразу, коли вони з мамою під час її чергового приїзду проминали цю будівлю.

— Ой, та не мели дурниць. Я про це місце чула тільки хороше.

* Район Лондона. — Тут і далі: прим. пер., якщо не зазначено інше.
** Roughcast або pebbledash — це груба штукатурка, яка використовується на зовнішніх стінах і складається з вапна, а іноді цементу, змішаного з піском, дрібним гравієм і часто галькою або мушлями.

— Справді? Ти кажеш, що чула хороше про місце, яке більше схоже на багатопверховий паркувальний майданчик, ніж на лікарню?

— Припини! Якщо опинишся на межі життя і смерті, то, повір, ще благодатимеш, щоб там тебе прийняли, — вона самовдоволено всміхнулася. — Пригадай, чого я завжди тебе вчила. Ніколи не оцінюй книжку за обкладинкою.

Але він оцінював. Аж до тієї миті, коли негарна будівля і люди в ній врятували його життя. Вже у приймальному передпокої стало зрозуміло: справи кепські. Лише побіжний погляд на травми свідчив про це. Але понад місяць у лікарні? Такого ніхто не міг передбачити.

Еліс

— Агов, люба... чуєш мене? — голос був тихий, сповнений надії та настороженості.

Однак передусім її вразив запах.

Відбілювач. Кров. Гнила плоть.

— Ти нічого не мусиш казати, Еліс. Дорогенька, просто кліпни чи поворуши пальчиками — ми лише хочемо побачити, що ти при тямі.

Щоб ця людина зі своєю нудотною добротою відчепилася, Еліс поворушила пальцями. Відчула щось дивне. Вона забула, як керувати своїм тілом? Скільки часу минуло відтоді, як вона силувала мозок працювати?

— Ось так, Еліс, дівчинко моя. Молодець, чудово впоралась!

Але навряд чи вона *чудово впоралась*. Здавалося, наче хтось розтягнув її шкіру і тягнув, тягнув, намагаючись втиснути її в нове тіло, яке загалом було якоїсь неправильної форми, а коли забракло матеріалу, припинив це. Вона почувалася недолугою, страждала від болю.

— З тобою стався прикрий випадок, Еліс, але тепер тобі вже ліпше. Я покличу лікаря, щоб він